

sagt, er Ministeren om at gjøre, at det Mandskab, som staaer under ham, og som har ham til Bærg, faar det Nødvendige, maa det ogsaa være hans Dnsse, at det kan faae det efter 1ste April, og jeg tror ogsaa, at vi ligefrem have den ærede Krigsministers egne Ord derfor, idet han ved Behandlingen i det andet Thing har sagt, at skulde det paa et senere Stadium vise sig, at Lønningsloven ikke kan gaa igjennem til den Tid, vil der være Tid til at forandre denne Lov til at gjælde længere; altsaa har Krigsministeren der stillet i Udsigt, at Loven kunde komme til at gjælde længere end til 31te Marts 1875. Det vil vistnok for de Fleste være indlysende, at da den almindelige Lønningslov staaer i en saadan Forbindelse med Hærløven, at man ikke godt kan tænke sig, at den kan gaa forud for denne, men at den maa gaa i alt Fald enten jævnsides eller lidt bagefter den, er det ikke rimeligt, om der end just ikke er saa mørke Udsigter for denne Lovs Gjennemførelse, som den ærede Marineminister yttrede, at den bliver gennemført før 1ste April. Altsaa vil vort Forslag egentlig kun spare den ærede Minister og Rigsdagen det Arbejde ved en Tillægslov at forlænge Fristen. Jeg skal derfor indtrængende anbefale det høie Thing at forkaste Ministerens Forslag og derimod slutte sig til det Forslag, som vi have stillet. Jeg er overbevist om, at efter den Forhandling, der er ført i det andet Thing, vil dette ogsaa gaa ind paa Forslaget. Derimod kan jeg ikke tro, at der efter den Stemning, som har vist sig i det andet Thing for en Forhøielse af de Meniges Lønning, er Udsigt til, at et Forslag, som den ærede Ministers vil kunne blive vedtaget af den samlede Rigsdag.

Formanden: Jeg veed ikke, om det er undgaaet min Opmærksomhed, men det forekom mig ikke, at det ærede Medlem berørte det Punkt, hvorom jeg før tillod mig at gjøre en Henstilling, nemlig med Hensyn til det indbyrdes Forhold mellem Ændringsforslagene.

Sæde: Jeg beder om Forlæelse. Jeg er ganske enig med den høitærede Formand i, at, dersom Ministerens Forslag vedtages, er det en Selvsjælg, at vort Forslag maa bortfalde.

J. Andersen: Jeg kan udtale ganske det Samme som min ærede Medforslagsstiller, at jeg er enig med den ærede Formand i, at det ene Ændringsforslag ophæver det andet. Der er jo forøvrigt nu ikke Stort at gjøre, efter at vi have hørt den høitærede Marineminister paa den høitærede Krigsministers Begne udtale, at Ministeriet bestemt modsætter sig det Forslag, som her foreligger. Jeg har staaet i Spidsen for at stille dette Ændringsforslag af de Grunde, som ved Sagens forrige Behandling kom frem. Jeg spurgte den Gang den ærede Marineminister, hvorledes Mini-

steriet vilde stille sig, dersom dets eget Forslag kom frem her til 2den Behandling. Han gav den Gang en lille Oerfsigt over, hvad der var foregaaet i Folkethinget og svarede saa, at han var bange for, at det vilde blive anset for en Fornærmelse der, om man nu kom til det med det samme Forslag igjen. Men jeg vil spørge de ærede Ministre, om de ikke tro, at Folkethinget, naar det Forslag, de nu have fremlagt, bliver vedtaget, og de ærede Ministre kommer med det til Folkethinget, vil anse det for en ligesaa stor Fornærmelse. Jeg tror, det vil bltve anset for en dobbelt Fornærmelse. Jeg anser Vedtagelsen af Krigsministerens her foreliggende Forslag for enbetydende med Lovens Forkastelse. Man behøver ikke at være meget fremsynet for at kunne se, at det vistnok vil være meget vanstelig for Ministeriet at gennemføre et Lovforslag med en saadan Bestemmelse, og der er vist ogsaa kun meget Faa, som tro, at det lader sig gennemføre. Jeg kan derfor slet ikke indse, at dette Forslag vil føre til Andet, end at Loven bliver liggende. Dersom den ærede Minister ved at forelægge denne Lov tillige havde optaget en Bestemmelse om, at alle de lavere Lønnede Embedsmænd, som ijsor gik glip af et Tillæg paa Grund af Uenighed mellem Thingene, nu skulde tages med, saa kunde jeg godt være gaaet ind derpaa. Vi vare jo Alle enige om, at de skulde have et Tillæg, det var der Intet i Veien for, vi ere jo egentlig ogsaa nu enige om, at der skal gives de her omhandlede Personer et Tillæg. Men dette Lovforslag skal være en Hest, der skal spændes for og trække den store Lønningslov. Tror man, at det lader sig gjøre, tager man vist feil. Den ærede Marineminister har jo selv i dette Dieblis udtalt, at der kun er liden Udsigt til, at Lønningsloven gaar igjennem, og, dersom han tror, at den kommer tidligere igjennem, fordi dette Forslag vedtages, saa tager han vistnok feil. Naar vi antage Ministerens Forslag, saa tror jeg, at Loven ikke kommer ud; vedtages derimod vort Forslag, saa kan det i alt Fald ikke betragtes som en Fornærmelse mod det andet Thing, thi det har ikke været til Afstemning nogetsteds; der er ikke slet Andet, end at Ministeren har udtalt sig derimod. Følge de Ord af Krigsministeren, som min Medforslagsstiller nys citerede, har Ministeren imidlertid ved Sagens 1ste Behandling havt den Tanke, at denne Lov skulde gjælde til 1ste April, men at han saa, naar den almindelige Lønningslov ikke var vedtagen til den Tid, vilde komme og bede om en Forlængelse af Loven. Men det er jo netop det, vi her tilsigte, idet vi foreslaa, at Loven skal gjælde til næste Finantsaars Udlob. — Det blev ved forrige Behandling sagt, at Thinget ikke kunde opgive sin Ligeberettigelse. Sa, det kan man jo ganske vist forstaa. Men, naar man siger det fra alle Sider, naar Landsthinget siger, at det ikke kan opgive sin Ligeberettigelse, og Folkethinget siger, at det ikke kan opgive sin